

Боятъ при Волътъ и смъртта на Ботева.

Часа бѣ 9 вечеръта, когато потеглихме изъ тъмнината и се отпавихме за срѣщния върхъ отъ чогото ни дѣлеше тѣсно едно равнище, което се кръстосваше отъ сосата Вратца—Орханіе. Цѣлата нощъ пѣтувахме и едвамъ можахме да стигнемъ до подножието на срѣщния балканъ. Всичкия ни пѣтъ прѣзъ нея нощъ бѣ едвамъ десетина километра. Причината на това, както трѣбва да се сѣща читателя, бѣше, че войводата ни не можеше да сили. Той това го правѣше съ голѣми усилия. Сѣщо тѣй и раната на Петъръ Симеоновъ бѣ възпалена вече.

Рано сутрината на 20 май, когато слънцето ни озари, високо дигаме вече знамето и съ пѣсни изъ една твърдѣ стрѣмна козя пѣтека—сѣвсѣмъ крива и слѣдъ дълги скитания, бѣхме горѣ на една полянка, на горната страна на която имаше съградена колиба. Ботевъ и Войновски влѣзоха въ нея и завариха тамъ овчаря. Слѣдъ това отиде и П. Симеоновъ за да си прѣвѣржи раната, а дружината се натѣркаля на отидѣ по зелената морава. Отдѣлихъ се за малко отъ другаритѣ си на западъ по моравата до една канара. Слънцето що бѣше почнало да наднича отъ височинитѣ на голѣмитѣ балкански върхове въ оная вѣлшебна долина, която бѣше нѣщо особена картина. Прѣдъ менъ блѣщеше града Вратца съ своето прѣдъ себе равно поле, въ което заблѣзяхъ нѣщо да се пуши, нѣщо като облакъ да пѣлзи къмъ насъ. Това бѣше войска около 500—600 души пѣхота и кавалерия. Конницата прѣпускаше напрѣдъ. Азъ се сѣтихъ, че ония гости идѣха за насъ. Тутаки отидохъ въ колибата при Ботева, като му съобщихъ онова, което видѣхъ. Той ми заповѣда заедно съ 20—30 момчета отъ дружината да вземемъ 15—20 ягнета отъ кошарата, които, по възможность въ късо врѣме, да бждатъ заклани и приготвени, за да може дружи-